

Menselijke ervaring van Gods Liefde

(Uit "Nieuwe Theologische Verkenningstochten"
K. Rahner)

Hebben wij in ons leven wel eens de genade ervaren?

We bedoelen daarmee niet één of ander vroom gevoel, geen verheven stemming, geen zachte vertroosting. Neen, we bedoelen alleen *een ervaring van het tot-ons-komen van de Heilige Geest, van de drieëne God, ervaring die door en in Christus' menswording en door Zijn offer aan het kruis mogelijk is geworden...*

... Laat ons zelf eens zoeken, of we Hem, de Geest in ons gewaar worden, in onze gewaarwording en ervaring kunnen ontdekken. Het enige wat we hier kunnen doen is misschien een zachte en voorzichtige verwijzing geven naar allerlei ervaringen uit het menselijk leven.

Hebben we al eens gezwegen als de woorden voor onze verdediging ons op de lippen brandden? Hebben we al eens vergeven in stilte? Ook als de ander dat zwijgend vergeven vanzelfsprekend vindt?

Hebben we al eens gehoorzaamd niet omdat we moesten of niet anders konden, maar gehoorzaamd alleen om dat geheimzinnige, zwijgende ongrijpbare iets, dat wij God en Zijn wil noemen!

Hebben we al eens een offer gebracht, ook als we wisten daar geen dank of erkenning voor te ontvangen, ook zelfs zonder een gevoel van innerlijke tevredenheid? Zijn wij wel eens in een toestand van volslagen eenzaamheid geweest?

Hebben wij wel eens een beslissing genomen, een beslissing waarover een mens met niemand praten kan, die hij aan niemand meer kan uitleggen, waarbij hij volstrekt eenzaam is en weet dat niemand hem zijn beslissing af kan nemen, dat hij haar zelfs voor altijd zal moeten verantwoorden?

Hebben wij al eens geprobeerd God daar lief te hebben, waar geen golfslag van gevoelige geestdrift ons meer draagt, waar wij menen dat een dergelijke liefde onze dood wordt, waar we een ontzettende sprong in een grenzeloze diepte moeten wagen, waar alles onvatbaar schijnbaar zinloos wordt?

Hebben wij wel eens onze plicht vervuld met een verzengend gevoel van een diep verloochenen en wegcijferen van onszelf, waar die plicht ons scheen te vragen iets ontzettend doms te doen waarvoor niemand ons dankbaar is?

Zijn wij wel eens goed geweest voor een mens van wie geen echo van dankbaarheid of begrip tot ons terugkwam, ook dan wanneer we door geen enkel innerlijk gevoel van tevredenheid gedragen werden?

We moeten zelf eens zoeken naar zulke ervaringen in ons eigen leven, wij moeten in onszelf nagaan wanneer ons zulke dingen overkomen; indien wij ze vinden, hebben wij de gewaarwording van de Geest gehad.

De ervaring van de eeuwigheid, die ons leert dat de geest meer is dan een stuk van deze tijdelijke wereld. Dan hebben wij het geloof ervaren en het diepe van deze tijdelijke wereld. Dan hebben wij het geloof ervaren en het diepe vertrouwen, waarvoor eigenlijk geen aantoonbare motivering weer te geven is. Als we daartoe gekomen zijn kunnen we verstaan wat voor een verborgen hartstocht er leeft in de echte mensen van de Geest, de heiligen ! Steeds meer willen zij uit angst in de wereld te blijven steken, aan zichzelf de verzekering geven dat ze beginnen in de geest te leven...

...Dit weten wij echter: wanneer we in deze gewaarwording van de geest onszelf loslaten, dan is in ons inderdaad niet alleen de geest, dan is de Heilige Geest aan het werk!

Dan beleven wij het uur van Zijn genade!

